

ГОДИНА 1.

Февруарни 7-го 1831.

БРОЙ 20.

ДУНАВСКЫИ ЛЕБЕДЪ

LE SYGNE DU DANUBE.

ГРАЖДАНСКИ, ЛЮБОСЛОВНИ И ЗАБАВНИ

ВѢСТНИКЪ.

Издава се единъ пать въ Седмица.

ТЪГА ЗА ЮГЪ.

Орелски крила какъ да си метнешъ,
И въ наши старини да си пролетяешъ!
На нашия вѣста я да си идаяшъ,
Да издаешъ Стамболя, Кувуинъ да ведаяшъ;
Да видяшъ да ли сѣнце и тамо
Мрачно угревять, како и тамо.

Ако какъ оиде сѣнце не стрѣтитъ,
Ако пакъ мрачно сѣнце-то свѣтитъ;
На пать далечини я не сѣ стегнаешъ,
И въ други старини не си побегнаешъ,
Каде сѣнце-то свѣтло угрѣвять,
Каде небо-то звезди посѣвять.

Овде и вратице, и вратице и' обина,
И темна малка леза поприца;
Мразой и снегой, и неспелница,
Силна ветрица, и вилница;
Околу магла и мразой лези,
Не, и не можамъ овде да седамъ,
Не, и не можамъ мразой да гледамъ!

Дайте ми врата и да се метамъ,
И въ ваши старии да се прелетамъ.
На ваши мѣста и да се идамъ,
Да видамъ Оприда, Струга да видамъ.
Тамо вора-та грееть душа-та,
И савце сивтае зайдати въ гора-та;
Тамо дарба-те природна сила
Со са-та роскониъ ги растурама:
Бастро езеро гледамъ блещеть,
Нил одъ ветаръ сивотешнеть;
Поле погледнишь, или планина,
Сегде божена и хубавина
Тамо по сарце въ нивале да сирамъ,
Савце да зайдати, и да уирамъ.

Во Москва . . . .

***

НА ЧУЖИНА.

Я си дречамъ,
Защо искамъ
Що да чина
На чужина.
Имахъ дома
Една мома,
Наружена,
Накитена,
Савце грееть,
Бог' съ снееть
Та не любеть,
И съ губеть,
За ное-то
Сивсти влети
А и тукъ
Бедеть пука
Одъ жалви
Одъ страданъ.
Криво бара
На пазара
Да си метамъ
Та да летамъ,
И да идамъ
Да м' видамъ,
Ама нема,
Да си зема.
За т'ва седа
И за Неда,
Мислещень,
Жалющень,
И не дречамъ
Ама земамъ
Перо книга
И со брита
Ахтамъ, Дишамъ
И си пишамъ:
„Ахъ милеще
Ты милеще!
Камъ си были
Завтокрила,
Криво павна,
Ветаръ мавна;
Надъ планина
На вавина
Подарени съ,
Опати съ,
И одъ тамо
Дойди вано.
Честороса
Златовоса,
На рамена
Растурена
Коса фарла,
И обрарла
Мене бедни
Цать последни.
Того неке,
Майско цвесо,
А не земамъ
Расцутена
Мисль облева
Соколена
Животъ *) нова.

Во Бечъ.

***

*) Животъ у насъ и женскя родъ.